

Onderzoek vakantieparken

+ Wonen op een vakantiepark: verbieden of gedogen? 'Waar moeten we anders heen?'

Jan 't Hart

01-07-26, 05:00 | update: 01-07-26, 09:49

[Luisteren](#)

[Delen](#)

[Maak ons je Google-favoriet](#)

Tessa Niedorp © Anouk Ahlrichs

RIJSENHOUT Er wonen 150.000 mensen permanent op een vakantiepark, wat officieel niet is toegestaan maar wat al decennia wordt gedoogd. Het kabinet overweegt de gedoogstatus te verlengen. Hoe erg is het dat mensen hun toevlucht zoeken tot een vakantiepark? 'Waar moeten we anders heen?'

Je ligt in scheiding. Het is bij je aanstaande ex niet meer uit te houden. Een van de twee moet vertrekken. Maar ja, geen van beiden heeft het inkomen om een ander huis te kopen of te

huren, wachtlijsten voor sociale huurwoningen zijn ellenlang. Maar op het vakantiepark met stacaravans is wel plek en de eigenaar vindt het prima als je er komt wonen.

Je woont in een eengezinswoning, maar je bent eigenlijk te oud voor al die trappen. Je hebt ook een chaletje op het vakantiepark waar je je vakanties doorbrengt. En dan overlijdt je partner en is je huurwoning veel te groot. Je mag in je chalet het hele jaar blijven wonen, zegt de eigenaar van het vakantiepark, en de gemeente maakt ook geen bezwaar.

Er wonen nu ruim zestigduizend mensen permanent op een vakantiepark, becijfert het Centraal Bureau voor de Statistiek (stand eerste kwartaal 2026). Dat zijn de mensen die officieel geregistreerd staan bij de gemeente in de Basisregistratie Personen (BRP). Iedere Nederlander staat daar geregistreerd. De gemeente kijkt bij registratie niet of je op het ingeschreven adres mag wonen. Schattingen van het adviesbureau Ginder – gespecialiseerd in recreatie – spreken van meer dan 150 duizend parkbewoners. Jongeren, ouderen, gescheiden mensen, (ex-)daklozen, arbeidsmigranten, forensen die dichterbij hun werk willen wonen... het is een divers gezelschap. Het aantal is in de jaren twintig met zo'n 20 procent toegenomen. Het afgelopen jaar was het aantal stabiel.

Hoe erg is het dat mensen hun toevlucht zoeken tot een vakantiepark? We spraken experts over welke problemen dat met zich meebrengt, over dilemma's en over oplossingen. Want die zijn er.

Dit verhaal is deel 2 in het onderzoek naar vakantieparken. Deel 1 over [waarom gemeenten zo weinig doen om grip te houden op hun vakantieparken](#) verscheen in weekendbijlage AlleTijd op zaterdag 27 juni en online. Deel 3 en deel 4 verschijnen zaterdag 4 juli.

De weerstand van gemeenten tegen permanente bewoning op vakantieparken begon zo'n tien jaar geleden te groeien. De recreatieparken waar mensen hun toevlucht hadden gezocht – vaak uit het zicht op afgelegen terreinen in de natuur – werden steeds meer het toneel van schimmige activiteiten. De grootscheepse ontmanteling van Fort Oranje in het Brabantse Zundert in 2017 staat iedere gemeentebestuurder helder op het netvlies. Het teloorgegangene park werd permanent bewoond en criminelen hadden er vrij spel. Het gemeentebestuur greep in en met bulldozers werd het park van de kaart geveegd. De daaropvolgende procedures en rechtszaken duurden tot en met 2024.

”

De grootscheepse ontmanteling van Fort Oranje in het Brabantse Zundert in 2017 staat iedere gemeentebestuurder helder op het netvlies

De regel is: permanent wonen op een vakantiepark is niet toegestaan. Wonen op een vakantiepark gaat niet samen met toerisme, is het idee. Gemeenten missen niet alleen toeristenbelasting, ze zien door permanente bewoning veelal het vakantiepark langzaam teloorgaan. Tegelijkertijd was het vakantiepark een oplossing voor mensen die nergens terecht konden, door de schaarste op de woningmarkt een groeiende groep.

Bureau Beke, gespecialiseerd in onderzoeken naar ondermijning, onderzocht criminaliteit op vakantieparken en publiceerde in januari 2024 zijn bevindingen. Onderneem actie, is het advies aan gemeentebesturen, en zo vroeg mogelijk. Laat het niet op een Fort Oranje aankomen. Je ambtenaren moeten veel kennis van zaken hebben, is het advies. Belangrijk: handhaaf actief op permanente bewoning. Als mensen op een park gaan wonen, is de angst dat criminaliteit niet ver weg is.

De dynamiek van mensen die permanent op een park wonen met toeristen links en rechts ernaast, dat werkt gewoon niet

Andries Bruil
Ceo Europarcs

Ook speciale teams 'Vitale Vakantieparken' gaan met die aanbevelingen aan de slag. Park voor park wordt afgestruind om te kijken hoe parken (weer) economisch vitaal zijn te krijgen, waarvoor alle ruimte voor de recreant en minder voor mensen die er hun vaste woning van hebben gemaakt.

Tegelijkertijd gebeurde er nog iets ingrijpends in de recreatiesector: private equity en projectontwikkelaars ontdekten het 'ontwikkelpotentieel' van de (verouderde) vakantieparkjes. Die kopen ze op, zeggen de huur op van de jaarplaatshouders, zetten er luxehuisjes op, verkopen die en maken zo tientallen miljoenen euro's winst.

Gemeentebestuurders keken goedkeurend toe: probleemparkjes werden zo vanzelf opgeknapt, onguere types verdwenen, vaste bewoners werden eruit gezet, het park voldoet

weer aan alle veiligheidseisen... Soms moet je gewoon niet zo gek veel doen, moeten gemeentebestuurders hebben gedacht, en worden problemen toch vanzelf opgelost.

Ceo van een van de grotere parkeigenaren van Nederland, EuroParcs, Andries Bruil, ziet ook permanente bewoning niet zitten, al kan hij zich voorstellen dat het gebeurt in een hoek op een groot park. „De dynamiek van mensen die permanent op een park wonen met toeristen links en rechts ernaast, dat werkt gewoon niet. Op een gegeven moment hebben ze de boot bij het huis staan, slingert er van alles, het verrommelt. Maximaal drie procent van de woningen op het park gebruiken we er soms voor. Dat is geen punt, want het is duidelijk en het is altijd tijdelijk. Maar echt permanent bewonen... Ik snap de motivatie, maar uiteindelijk moet je het als toeristisch bedrijf niet willen.”

Was de provincie met het programma 'Vitale Vakantieparken' goed op weg, het provinciebestuur trok vorig jaar plots de subsidie in, tot ergernis van de oud-voorzitter van de stuurgroep Vitale Vakantieparken, Michiel Pijl, burgemeester van Medemblik. „Een vitaal park valt minder snel ten prooi aan ondermijning. Dat maakt de keuze van de provincie wat mij betreft des te onbegrijpelijker, te meer omdat de provincie ook altijd een punt maakt van het tegengaan van ondermijnende criminaliteit. Dat ze dan deze keuze maken, begrijp ik dus juist daardoor helemaal niet.”

Kennis

Drijvende kracht van Vitale Vakantieparken, Merijn Pietersma, schetst de gevolgen. „De provincie is niet meer betrokken en organiseert de kennis niet meer. Gemeenten worden aan hun lot overgelaten. En die hebben de kennis niet, terwijl alle adviezen zeggen: die kennis is noodzakelijk. Precies waarvoor alle bureaus en onderzoeken pleiten, doet de provincie niet meer: kennis bundelen en delen.”

Adviseur in de recreatiebranche met decennia ervaring, Hans van Leeuwen, is nog kritischer: „Al die programma's blijven papieren tijgers. Gemeenten hebben boter op hun hoofd. Jaren hebben ze mensen met wie ze geen raad wisten, doorverwezen naar de parken: ga daar maar wonen, wij hebben geen woning voor je. Daklozen, gescheiden mensen, mensen met een psychische stoornis. Ze investeerden niet in kennis, ze lieten alles en iedereen aan hun lot over. Ze handhaafden niet. En dan nu ineens om subsidie zeuren om te bedenken hoe het moet. Ga echt aan de slag met die parken. Concreet, actie. Er zijn plannen genoeg.”

Mona Keijzer

Dan komt er echt slecht nieuws voor de gemeenten als voormalig minister Keijzer van Wonen in december 2024 een bom gooit in gemeenteland. Door de hoge woningnood mogen mensen die voor 7 mei 2024 permanent op een park wonen daar nog tien jaar blijven, is het voorstel voor een 'landelijke instructie'. Bozer had de minister de gemeenten niet kunnen krijgen. Proberen ze hun parken weer vitaal te krijgen en permanente bewoning terug te dringen, overkomt hun dit.

De Vereniging van Nederlandse Gemeenten reageert als door een wesp gestoken. In een persverklaring stelt de VNG: „Permanente bewoning in recreatiewoningen draagt weinig bij aan de oplossing van de woningnood. Ook legt de instructie een fors beslag op de ambtelijke en bestuurlijke capaciteit van de (meestal kleinere) gemeenten. Er is een Actieagenda Vakantieparken. Het transformeren van vakantieparken zonder recreatief perspectief naar woonwijken is daarvan onderdeel. Omdat de ontwikkeling van elk vakantiepark maatwerk vereist, hanteren we het principe '1 park, 1 plan'.” Kortom: we zijn druk bezig, val ons niet lastig, en voor de woningnood maakt het niks uit.

Intentie

De gemeenten moeten ermee rekening houden dat de wil van Keijzer wet wordt. Het nieuwe kabinet stelt in het regeerakkoord dat 'gezien de enorme krapte op de woningmarkt we permanente bewoning van recreatiewoningen mogelijk willen maken. We gaan aan de slag met het oplossen van uitvoeringsproblemen.' Nog geen concreet plan, maar de intentie is er. De onvermoeibare strijder voor mensen met een kleine beurs op de vakantieparken, SP-Kamerlid Sandra Beckerman – die eerder het schotschrift *Red de Camping* opstelde – stelde op 11 mei een lange lijst vragen aan minister Boekholt-O'Sullivan van Volkshuisvesting en Ruimtelijke Ordening. Samengevat: waar blijft uw plan? Antwoord van het ministerie op onze vragen: voor de zomer.

Het plan van oud-minister Keijzer was doordachter dan menig reactie deed vermoeden. Haar adviseurs hielden haar voor dat je die 150 duizend mensen niet zo gemakkelijk van die parken afkrijgt. En als je niet uitkijkt, worden het er nog veel meer, omdat het weliswaar vrijwel overal verboden is, maar veel gemeenten niet handhaven. En mensen onder dwang van de parken verdrijven gaat met grote maatschappelijke onrust gepaard, en waar moeten ze naartoe? Er zijn geen woningen voor hen. De vastgelopen woningmarkt belasten met al die parkbewoners, daar zitten ze in Den Haag niet op te wachten.

Wat hebben de gemeenten zelf gedaan de afgelopen twintig jaar. Niets of weinig. Dan moet je nu niet zeuren

Willem Kraanen

Kabinetsadviseur en lid van het Expertteam Transformatie Vakantieparken en senior bij adviesbureau Ginder, Willem Kraanen, vindt dat de gemeenten niet zo moeten piepen.

„Gemeenten mopperen over de instructieregel van de minister, maar de vraag blijft wat ze de afgelopen twintig jaar zelf hebben gedaan. Niets of weinig. Als je het wonen op vakantieparken al die tijd hebt gedoogd, moet je nu niet zeuren.”

In plaats van mopperen moeten gemeenten handelen, zegt Kraanen, die vele overheidsorganisaties bijstaat. Hij heeft een oplossing. Val de huidige bewoners niet lastig na jarenlang gedogen, laat die lekker zitten, maar begin een uitsterfconstructie: er mogen geen nieuwe bewoners bijkomen. Kraanen: „Strakke handhaving op nieuwe bewoners leidt ertoe dat het aantal permanente bewoners niet verder groeit en dat huidige bewoners het park uiteindelijk verlaten. In Staphorst en Oosterhout doen ze dat, en met succes.”

En Kraanen heeft nóg een oplossing die aantrekkelijk kan zijn voor gemeenten. „Ik ben behoorlijk enthousiast over het hybride model: huisjes waar zowel wordt gerecreëerd als gewoond op een park met een duidelijke leiding. Dat zijn woningen voor tijdelijke huur, al dan niet voor een langere periode. En daarnaast toeristische verhuur. In de zomer misschien 70 procent recreatie en 30 procent wonen, in de winter andersom. Dat concept zijn we nu met partijen aan het uitwerken. Gemeenten zijn er enthousiast over.”

Eén eigenaar

„Wat belangrijk is aan dat concept”, zegt Kraanen, „het wordt centraal aangestuurd. Er is één eigenaar of een sterke VvE, net als een appartementencomplex. Betrek er een woningbouwvereniging bij. Je kunt er een winkeltje bij doen, werkplekken voor mensen van buiten. Een recreatiepark waar je op kunt wonen en waar van alles gebeurt.”

„Dit lost ook een ander probleem op: er zijn plannen voor parken die al vijftien jaar braak liggen, waar morgen driehonderd huisjes mogen worden neergezet maar wat niet gebeurt, omdat de markt verzadigd is. Dan zou je kunnen zeggen: zet er tweehonderd huisjes op, honderd voor recreatie en honderd als hybride woonruimte voor jongeren. Dan heb je een concept dat bijdraagt aan de brede welvaart, houd je de regie, en los je de woningnood een beetje op.”

Reactie Vereniging van Nederlandse Gemeenten:

Veel gemeenten zien dagelijks schrijnende situaties van mensen die door de woningnood op een vakantiepark terechtkomen. Tegelijkertijd is permanente bewoning van recreatieparken nooit toegestaan geweest, maar lang gedoogd. Permanente bewoning van een vakantie woning is nooit bedoeld als oplossing voor het woningtekort en biedt bewoners daarom vaak onvoldoende rechtszekerheid. Daarom pleit de VNG voor het principe 'één park, één plan': een park behoudt een recreatieve functie of wordt, als dat passend en haalbaar is, zorgvuldig getransformeerd naar een woonwijk met de voorzieningen die daarbij horen. Het mengen van recreatie en permanente bewoning op hetzelfde park leidt vaak tot onduidelijkheid voor bewoners, recreanten, ondernemers en gemeenten. Juist daarom zijn duidelijke keuzes en maatwerk per park nodig.

Lees ook:

Van knuffelcampings naar keiharde commercie: waarom doen gemeenten zo weinig om grip te houden op hun vakantieparken?

Brenda van der Weijden - 'Particulier huren kon niet met mijn inkomen'

„Ik kwam hier in 2018, na een scheiding. Bij de woningbouwvereniging stond ik net ingeschreven – er is 13 tot 15 jaar wachttijd. Ik heb echt alles geprobeerd, maar overal slaat de deur in je gezicht dicht. M'n ex wilde het huis houden en ik dacht: prima, dat kan ik toch niet betalen met mijn parttimebaan. Ik ga ook niet mijn hand ophouden. Ik heb parttime gewerkt vanwege de kinderen, dus ik had er in principe wel recht op, maar dat vind ik zoiets raars.”

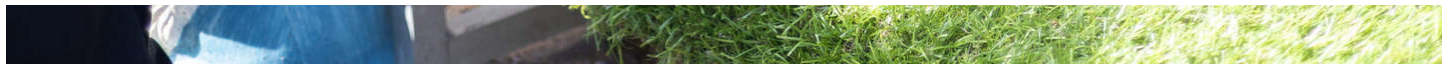
„Particulier huren kon niet met mijn inkomen. Urgentie aangevraagd: de gemeente vroeg of mijn kinderen bij hun vader konden wonen. Ja, dat kan natuurlijk, maar ik wilde m'n kinderen niet kwijt. Dan krijg je dus geen urgentie. En toen zei een buurman: ga eens praten op de camping. In de wandelgang had die niet de beste naam, drugs en zo. Ik dacht: moet ik dit willen? Een buurvrouw kende een vrouw daar en bij haar ben ik op de koffie gegaan. Ze legde me uit dat het permanent wonen werd gedoogd, dat de campingeigenaar het promoot. Toen heb ik de eigenaar gebeld. Hij zei: er staan er twee te koop.”

„Het was helemaal niet zo erg als in de wandelgangen werd gezegd. En met het geld waarmee mijn ex me heeft uitkocht, heb ik een caravan gekocht. De eigenaar en ik zijn samen naar de gemeente gegaan om me in te schrijven. Helemaal top. Ik heb het chalet verbouwd zodat we er met z'n drieën konden wonen. Lekker dicht bij papa, dicht bij school. Ideaal.”

En toen hoorden we dat we weg moesten. De hele wereld werd één groot zwart gat. En nu? Alles kwijt waar ik de afgelopen jaren zo hard voor heb gewerkt. Je hebt er een hoop geld ingestopt, een hoop liefde en werk. Je hebt hier een veilige plek gecreëerd voor jezelf en je kinderen. En dat is dan in één klap weg.”

„En toen kwam die brief. Dan staat er: u krijgt negen maanden. En ik dacht echt: hoe dan? Dit kan gewoon niet. Ik was totaal van de kaart. Dat heeft een flinke tijd geduurd voordat dat een beetje over was. Ik heb in het eerste jaar zwaar haaruitval gehad. Een grote kale plek op mijn hoofd, puur stress.”

Brenda van der Weijden © Anouck Ahlrichs

„Je kunt niet alleen maar bang en boos en verdrietig zijn. Ik probeer het goede te blijven zien in dingen. Genieten van wat ik nog wel heb in plaats van bang zijn. Nu is het goed. Ik heb een onwijs fijn chalet. We hadden het gevoel dat we er wel lang konden blijven, ook al was het formeel een jaarcontract. De vorige eigenaar zei dat we hier nog lang konden blijven wonen. Daarom hebben we allemaal nog in onze chaletjes geïnvesteerd.”

„Toen we te horen kregen dat we weg moeten, ben ik me helemaal gek gaan reageren op sociale huurwoningen. Ik ben in twee regio's ingeschreven, maar we zijn niet aan de beurt. Ik heb een paar keer mogen komen kijken. Dan ben ik nummer 15, maar dan pakt nummer 1, 2 of 3 hem.

„Een plan B? Als ik nog steeds geen huis heb en we er echt af moeten, dan wordt het een kleine caravan voor achter de auto, of een campertje. Ik zet hem bij mijn werk in de loods of op de parkeerplaats. Dan word ik lid van een sportschool, kan ik daar douchen. De kinderen kunnen naar hun vader: allesbehalve ideaal, maar als dat is wat het is, dan is het dat. Ik hoop niet dat het zover hoeft te komen.”

Tessa Nierop - 'Heeft iemand een huis voor onze juf?'

„Ik ben opgegroeid in Amsterdam-Osdorp, met z'n vijven op zestig vierkante meter. Op m'n negentiende ging ik het huis uit: eerst verpleegkunde, later de pabo. Bij elkaar heb ik zes jaar gestudeerd en kon ik terecht bij studentenhuisvesting. Ik stroomde door naar een jongerenwoning, maar een jongerenwoning is voor vijf jaar. Ik ben nu 36 jaar en sta al achttien jaar ingeschreven bij Woningnet; ik ben achttienhonderdste op de lijst. Ik weet niet of ik ooit aan de beurt kom.”

„Kopen is geen optie. Ik sta vier à vijf dagen voor de klas op een basisschool; je krijgt als eenpersoonshuishouden geen hypotheek. Als mensen dan makkelijk zeggen: verhuis je toch naar de andere kant van het land – ja, maar alles voor mij zit in Osdorp. Mijn werk, korfbal, familie en vrienden.”

Toen ik uit mijn jongerenwoning moest en ik geen opties meer had, dacht ik steeds serieuzer aan de camping; mijn vader woonde er al na de scheiding van mijn ouders. Ik heb daar een oude caravan gekocht, gesloopt en dit chalet laten bouwen met geld dat ik heb geleend van vrienden, van mijn ouders en mijn eigen spaargeld. Ik heb een ton geïnvesteerd: aankoop, sloop, afvoeren, de bouw, de tuin, de tegels, de schutting, de schuur.”

„Het idee was: ik woon hier, ik betaal iedereen af, dit is een soort tussenoplossing én een investering. Later kan ik het verkopen, dan heb ik met spaargeld een startkapitaal om met een hypotheek toch een huis te kopen.”

„De vorige eigenaar heeft altijd gezegd: de camping zit al lang in de familie, ik verkoop het niet. Mensen in mijn omgeving zeiden wel: weet je zeker dat je dit risico neemt? Maar ja, als je nergens anders terecht kunt, dan neem je dat risico. Wat had ik anders moeten doen?

„Dat de camping was verkocht, zag ik in de klas – ik geef al tien jaar les op basisschool De Horizon in Osdorp – ik moest direct huilen. Kinderen begonnen een actie en maakten voor de socials een filmpje 'Heeft iemand een huis voor onze juf?'. Later kregen we een brief: je moet weg. Op dat moment was het een enorme klap. Nu heb ik meer rust, want ik kan er toch niet veel aan doen.

„Het chalet is nu onverkoopbaar, alle investeringen weg. De nieuwe eigenaar biedt elfduizend euro om weg te gaan. Maar waar ga je naartoe? Als ik nu wegga, heb ik een ton weggegooid. Achttien jaar heel hard werken, zestig uur per week, voor niks. Ik zit vast, echt frustrerend. Mijn zusje is ook leerkracht. Die woont nu op IJburg, 1.500 euro voor 46 vierkante meter. Elke maand eindjes aan elkaar knopen. Dat is belachelijk. Ik snap dat dat de prijzen zijn, maar het is gewoon niet normaal.

„Ik verdien bij. Ik geef bijlessen aan huis en ik ben influencer. Ik ben 35 kilo afgevallen na een maagverkleining en dat deel ik online: video's over afvallen, recepten, levensstijl. Ik heb deals

met bedrijven. Als mensen via mijn code of linkje bestellen, verdien ik tien procent. Ik zit nu op Instagram op bijna 35 duizend volgers. Het groeit snel, maar je betaalt er je rekeningen nog niet van. Een medewerkster bij More Nutrition met 170 duizend volgers verdient inmiddels tienduizend euro bruto per maand commissie. Als ik daar naartoe groei, en ik sta nog steeds voor de klas, dan kan ik misschien op een gegeven moment sneller eigen vermogen opbouwen en een huis kopen. In de buurt van Osdorp het liefst. Alles voor mij is daar.”

Greetje Winter – ‘Je hebt nergens zekerheid.’

Greetje Winter © Anouck Ahlrichs

„We zijn in 2002 op camping Westeinder gekomen. We woonden toen in een eengezinswoning in Hoofddorp, met onze tweeling. Toen die het huis uit ging, was de woning te groot en vroeg ik woningbouwvereniging IJmere of we een 55-pluswoning mochten huren. Tijdens dat gesprek kwamen ze erachter dat wij zeven maanden per jaar op de camping zijn. Toen zei de woningbouwvereniging: ja, dat mag helemaal niet. U mag maar drie weken aaneengesloten van huis. Ik zei: oké, maar we moeten ergens huren in Nederland. Anders besta je niet.”

„De vorige eigenaar, had al gezegd: waarom kom je niet hier wonen? Dat hebben we toen gedaan en hebben we een chalet laten bouwen. In 2019 hebben we ons ingeschreven bij de gemeente; samen met de eigenaar zijn we naar het gemeenteloket gegaan. De gemeente vond het prima. Post komt hier, stembiljetten, alles koek en ei. We willen hier samen oud worden. Punt.”

„Ik kom uit Coevorden. Ik leerde mijn man Jan kennen op de markt, later in de kroeg kregen we verkering. Maar er was daar geen werk, in Aalsmeer wel. Ik heb hier een werk-leren-opleiding gevolgd in de tuinbouw. Ik kon direct aan de bak op een boomkwekerij. Jan kwam ook, binnen twee weken had hij werk. We woonden in de caravan, op de kwekerij. Dus we zijn begonnen in een caravan en we eindigen in een caravan. Sinds september ben ik met pensioen, helemaal happy. We zijn hier héél tevreden. We houden feesten, er zijn kipavonden, supergezellig. We willen nooit meer weg.”

„In januari 2024 hoorden we dat de eigenaar de camping plots had verkocht. En toen kwamen de brieven. En de intimidatie. ‘Je moet maken dat je wegkomt, want anders komen we met bulldozers.’ Dat werk. Ik was niet bang. Ik had zoiets van: kom maar op, ik lust je rauw. Ik was echt boos.”

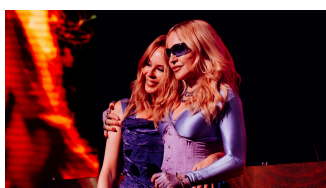
„We kwamen in verzet, de media ingeschakeld. Zembla kwam met een uitzending die de intimidatie in beeld bracht: midden in de nacht caravans weghalen en bomen omzagen. Ze hebben zo veel kapot gemaakt. De kantine, de wc's en de douches zijn afgebroken. Het speelgoed voor de kinderen is weggehaald. Zo kun je niet met mensen omgaan. Er gingen filmpjes rond, dat je denkt: jeetje, wat zijn het toch een stelletje verschrikkelijke mannen. Toen heeft de rechter beslist dat drie mannen niet meer op de camping mochten komen vanwege de intimidatie. Dat hielp.”

„Plan B? We hebben bij de gemeente aangeklopt voor een woning. Maar de gemeente zei: wij gaan jullie niet helpen. Urgentie hebben we niet. We kregen een brief van de gemeente. Dat we ons als dakloze konden inschrijven. Dat we bij familie en vrienden zouden kunnen wonen, of in een hotel. Ja, het was een beetje onnadenkend, gaven ze later toe.”

„Een huis is onbetaalbaar. Als we definitief weg moeten, dan richting Drenthe. Of we kopen een trekcaravan en zijn we weg. Dit chalet is wel te verplaatsen, maar dat kost je zo tienduizend euro. En dan moet je nog een plek hebben. Ze kopen zoveel campings op tegenwoordig. Je hebt nergens zekerheid.”

Uitgelicht

■ MEEST GELEZEN

+ Cultuur
Madonna en Kylie Minogue zorgen samen voor een zinderende homohemel in AFAS Live tijdens Amsterdam Pride

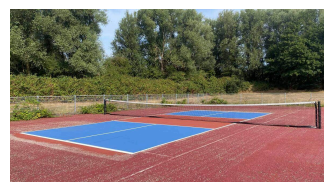
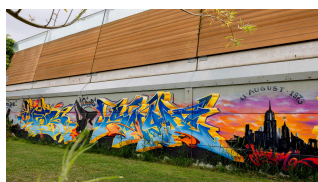
112 Vrachtwagen belandt in sloot in Rijsenhout, bestuurder mogelijk onder invloed

Brandstichting
Picknicktafel in brand gestoken in speelbos Heerhugowaard

112 Fietser komt ten val bij eenzijdig ongeval in Zwaag, gewond naar ziekenhuis

Traditie 'De tulen binne gaar', Wieringers vieren het traditionele tulenfeest met zang en broodjes

+ Recreatie Vrees voor schade aan Eerstelingenpad na komst wandelbrug

+ Streetart Twee legale streetart-muren in Alkmaar. 'Dit gaat een boost geven'

Sport Den Helder heeft nu een eigen openbare pickleballbaan. De sport wordt steeds populairder in